

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

122. An Confessarii designati à Superiore ad excipiendas Fratrum
confessiones possint confiteri Clericos professos stantes sub cura Magistr?
Et adducuntur, & explicantur verba ipsa Clem. VIII. pro ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

RESOL. CXXII.

An Confessarij designati à Superiore ad excipiendos Fratrum confessiones, possint confiteri Clericos professos fratres sub Cura Magistri?
Et adducuntur, & explanantur verba ipsa Clem. VIII. pro assignandis Confessariis à Prelatis Regularium, qui possint absoluerè Regulares à peccatis etiam reservatis à prædicto Clem. VIII. & Religione. Ex part. 3. tr. 2. Ref. 5.

Sup. hoc supra in Ref. 106 §. Vnde. ex supra dictis.

§. 1. Negatiuè respondet Peregrinus in comment. ad nostras constitut. p. 1. cap. 9. lit. C. §. 6. quod probat ex decreto Clem. VIII. quod licet loquatur de Nouitiis formalibus, tamen, paulo post in dicto Decreto, quod incipit, *Ut autem Nouiti*, cum sequenti Decreto loquente de nouellis professis, ordinat, vt maneant in secundo Nouitiatu distincto à professis antiquis, & vt instruantur cum maiori restrictione aliorum Professorum, & vt in negotiis monasterij, & communibus tractatibus, & obedientiis exterioribus ne se immisceant. Vnde colligitur, quod quamuis professione emisserint dicti iuuenes, adhuc vult Summus Pontifex, vt permaneant in Nouitiatu, & vt uiuant sub regulis Nouitiorum, & quod non se immisceant cum aliis Professis, quod fieri non posset, si in eorum libertate esset confiteri cui uoluerint ex Confessariis Monasterij. Ita Peregrinus, nulla DD. auctoritate fretus. Non reticebo tamen hanc sententiam ante illum docuisse Portel in dubijs Regul. ver. Nouitij absolutio, n. 36. ubi sic ait. De professis uero qui non sunt Sacerdotes, sed uiuunt sub cura Magistri Nouitiorum, credo quod non possunt ualide confiteri alteri extra suum Magistrum, uel extra illi assignatū à Prælato; quia pro illorum confessionibus solus Magister, uel ille assignatus deputatur ut Parochus, & proinde non potest ille alterum eligere. Ita ille.

2. His tamen non obstantibus affirmatiua sententia magis mihi placet, quam probabilem putat ipsemet Peregrinus ubi supra, nam contrariam opinionem quam ipse tenet, uocat tantum probabiliorē. Ratio est, quia in nostris constitutionibus approbatis à Clemente VIII. in p. 1. c. 9 sic habetur. Confiabitur autem quisque nostrum suo Præposito, aut cui uolet ex Confessariis, quos Præpositus deputauerit. Et in Decretis Capituli generalis p. 1. c. 6. sic habetur. Nemo nostrum sua peccata extero Sacerdoti confiteri queat, sed iis tantummodo nostratibus Confessariis, qui à Præposito domus fuerint designati, non obstante quocumque priuilegio, &c. Quæ uerba absolute loquuntur, nec distinguunt inter Professos manentes sub cura Magistri, & alios. Vnde ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus. ut patet ex l. de prærio, ff. de public. & ibi Glossa. * Deinde Clem. VIII. in decreto publicato anno 1553. die 26. mensis Maij ordinat Superioribus Regularium, vt deputent Confessarios pro subditorum numero, &c. Ratio autem, quare Pontifex uult ut in Monasteriis plures Confessarij constituantur, uidelicet ne Religiosi propter uerecundiam sacrilegas confessiones efficiant: magis potest militare cum dictis Clericis professis, quam cum aliis; ergo cum Pontifex absolute loquatur in illis uerbis, *pro subditorum numero*, non sunt restringenda ad subditos antiquos, excludendo iuuenes Professos.

3. Ad aliud uero Decretum Clem. VIII. quod pro se adducit Peregrinus, respondet quod non facit ad rem, non solum quia loquitur de Nouitiis formalibus, & non professis, sed etiam quia ut supra dictum est cum Mollesio in summ. tom. 1. tract. 7. cap. 14. num. 83. & aliis, Pontifex ibi loquitur non per modum præcepti irritando confessiones aliter factas,

Sup. in Ref. quæ hic est 105 §. Dicendum & in R. not. 1. huius

sed per modum regulæ, & consilij, quod etiam notat P. Alphonsus de Leone in tract. de officio, & potest. confess. tom. 2. recollect. 1. 1. n. 152. & 152. in terminis.

4. Post hæc scripta inueni P. Suarez de relig. tom. 1. libro secundo, cap. 15. num. 7. nouum sensum adducere super uerba Clem. VIII. quæ nos supra in fauorem nostræ sententiæ adduximus: uerba autem Pontificis sunt hæc. Superiores in singulis domibus deputent duos, uel tres, aut plures Confessarios pro subditorum numero maiori, uel minori, qui à non referentis eos absoluant, & quibus etiam reseruatorum absolutio committatur, quando casus occurrerit, Ita Pontifex. Cuius uerba, ait Suarez dubia sunt, nam duplex potest esse sensus. Vnus est ut duo, uel plures Confessarij indifferenter pro omnibus Religiosis talis domus designentur, ita ut liberum sit cuique Religioso, cui uoluerit eorum confiteri. Alius est ut designentur quidem plures, qui inter se habeant diuisionem onus audiendi confessiones omnium, ita tamen, ut uicuique definita pars, & certæ persone designatæ sint, neque possint, qui uini commissi sunt alteri confiteri. Ita Suarez, qui putat hunc uultum sensum esse ueriores, & posse illum Superiores Religionum eligere & praticare. Quare docet etiam, non esse mentem Pontificis, ut hi Confessores debeant ad minimum esse duo, etiam in paruo Conuentu; quæ omnia si uera essent, satis firmarent opinionem Peregrini, & aliorum, quam supra refutauimus.

5. Sed hanc sententiam Suarez nullo modo admittendam esse sentio. Ratio est, quia clare apparet in illis uerbis in principio Decreti positis, [Nonnullis infirmiorum interdum Superiori suo conscientie maculas detegere formidantes, adducere possent in eternæ damnationis periculum, & spiritualis remedij desperationem.] In istis inquam uerbis clare patet Pontificem per illud Decretum prouidere uoluisse, quomodo Religiosorum confessiones liberius fiant, ita ut propter uerecundiam facilitas non committant. Sed si explicatio illorum uerborum, quam adducit Suarez esset uera, in isto periculo, & in eadem difficultate uerlareretur nam subditis cum vno Confessario necessarium esset semper confiteri. Ergo dicta explicatio, tanquam parum consonans literæ, & menti Pontificis, non est admittenda. Vnde ueram expositionem huius Decreti esse nostram, & non illam, quam affert Suarez, patet ex communi usu, & consuetudine omnium Religionum, in quibus post dictum Decretum Clement. VIII. Superiores in suis dotibus plures Confessarios constituunt, à quibus indiscriminatim subditi possint absolui, & de facto absoluantur.

6. Dices quod melius esset, & ad spirituales profectum ualde conducere, non mutare Confessarium. Fateor hoc equidem, sed in nostro casu non agimus de maiori in uita spiritali profectu, sed de medicina languentianimæ tradenda, cui Clementis Pontifex indulgere iudicauit, ut patet in illis uerbis textus, *nonnullos infirmiores*, &c. quæ supra attulimus.

RESOL. CXXIII.

An Confessarius Regularis peccet mortaliter, si nunquam aliorum confessiones excipere?
Et quid in simili de Sacerdote nunquam in toto anno celebrante?
Et an Parochus requisitus sine titulo electionis, sine uel Pastor à suis Parochianis reueatur audire confessiones suarum omnium, quia id illi ex officio incumbit.